

Sygn. akt V GC 183/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Karolina Krzemińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Jagieła

po rozpoznaniu w dniu 04 kwietnia 2014 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Sp. p. w W.**

przeciwko **D. L.**

o zapłatę kwoty 31 549,40 zł

na skutek sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 24.01.2012r. sygn. akt XII GNc 226/12, który utracił moc w całości

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3 434,17 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2 400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 183/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. w R. wystąpiła z powództwem przeciwko D. L. domagając się zasądzenia kwoty 31.549,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 857,44 zł od dnia 8.07.2011r., 29.669,43 zł od dnia 19.07.2011r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.022,53 zł od dnia 27.07.2011r. do dnia zapłaty. Wniosła także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozwana kupiła u powoda towary, za które obciążona została trzema fakturami vat na kwoty: 30.557,44 zł, 29.669,43 zł, 1.022,53 zł. Towar został wydany pozwanej, która nie składała reklamacji co do jego jakości i ilości, jednak nie uiściła należności wynikających z w/w faktur, do kwoty dochodzonej pozwem, pomimo wezwania jej do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24.01.2012r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt XIIGNc 226/12 uwzględnił w całości żądanie pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniosła sprzeciw zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniosła także zarzut potrącenia kwoty 49.211,24 zł.

W uzasadnieniu sprzeciwu przyznała, że strony zawarły umowę o dzieło, na mocy której pozwana wykonała i dostarczyła pozwanej stolarkę okienną i drzwiową m.in. do budynków użyteczności publicznej Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej, Ośrodka (...) w M. i z tego tytułu wystawiła m.in. faktury vat ujęte w pozwie. Ostatnia z tych faktur opiewająca na kwotę 1.022,53 zł została przez pozwaną zapłacona przed wniesieniem powództwa, co wynika z załączonego potwierdzenia przelewu. Wierzytelności z pozostałych dwóch faktur zostały zaś wygaszone w następstwie zgłoszonego przez pozwaną żądania obniżenia ceny w ramach rękojmi za wady dzieła, a następnie złożonego oświadczenia o potrąceniu. Wskazała również, że w trakcie składania zamówienia na wykonanie stolarki do w/w budynków wielokrotnie informowała powódkę, iż musi ona spełniać wymagania stawiane przez przepisy budowlane budynkom użyteczności publicznej, tj. że wysokość otworów drzwiowych w świetle ościeżnicy powinna wynosić co najmniej 2 m a szerokość – 90 cm i uzyskała jej zapewnienie, co do zachowania tych wymogów. Pozwana po dostarczeniu w dniu 05.07.2011r. I partii zamówienia stwierdziła liczne wady takie jak: pęknięcia ościeżnicy, zadrapania, brak listew, brak kotew montażowych, nieprawidłowe kierunki otwierania skrzydeł drzwi, błędne wymiary witryn, brak wzmocnień w ramach profilu stolarki. Przede wszystkim jednak stwierdziła, że otwory drzwiowe w świetle ościeżnicy mają 197 cm, są więc niezgodne z przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002r. Pozwana na bieżąco zgłaszała stwierdzane wady powódce telefonicznie a następnie mailowo i uzyskiwała zapewnienie o tym, że zostaną usunięte. Wady posiadała również II partia stolarki dostarczona w dniu 13.07.2011r. (nieprawidłowo wykonane ścianki, sprzecznie z projektem otwierane skrzydła drzwiowe), o czym pozwana informowała powódkę wzywając do ich usunięcia. Powódka ostatecznie poinformowała pozwaną, że reklamację dotyczącą wymiaru drzwi uznaje za niezasadzoną i odmawia usunięcia tych wad. Pozwana, mając na uwadze zbliżający się termin, w którym miała zgodnie z umową zawartą z wykonawcą inwestycji, zakończyć montaż okien, po raz kolejny wezwała powódkę do usunięcia wad w określonym terminie pod rygorem ich usunięcia we własnym zakresie i dochodzenia stosownego obniżenia ceny. Wobec dalszej bezczynności powódki pozwana przystąpiła do usuwania wad dotyczących niezgodności stolarki z obowiązującymi przepisami i zażądała obniżenia wynagrodzenia o 49.000 zł. Całkowity koszt wykonania zastępczego wyniósł kwotę 49.211,24 zł i składały się na niego prace udokumentowane załączonymi fakturami vat. Dodatkowo w piśmie z dnia 29.08.2011r. pozwana złożyła powódce oświadczenie o potrąceniu kwoty 49.211,24 zł odpowiadającej kosztom usunięcia wad stolarki. Oświadczenie to zostało następnie powtórzone w piśmie z dnia 21.09.2011r. Pozwana wskazała, że skorzystała z uprawnienia do żądania obniżenia wynagrodzenia wynikającego z art.637§2 kc wskutek czego wynagrodzenie określone w umowie na kwotę 79.099,40 zł przestało obowiązywać. Pozwana w ramach zaliczki na poczet umowy wpłaciła powódce kwotę 48.572,53 zł, dlatego należało uznać, że po złożeniu oświadczenia o obniżeniu wynagrodzenia o 49.000 zł wywiązała się z obowiązku zapłaty w całości. Pozwana dodatkowo wskazała, że przysługuje jej roszczenie odszkodowawcze na mocy stosowanego odpowiednio art. 566 kc. Na skutek nienależytego wykonania zobowiązania przez powódkę w majątku pozwanej powstała bowiem szkoda w wysokości równej kosztom usunięcia wad stolarki. Z ostrożności procesowej pozwana alternatywnie podniosła zarzut potrącenia kwoty 49.211,24 zł odpowiadającej kosztom usunięcia wad, wskazując jednocześnie, że zarzut ten został podniesiony na etapie przedprocesowym – w piśmie z dnia 29.08.2011r., dlatego do jego oceny nie znajduje zastosowania przepis art.479¹⁴§4 kpc.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały swoje stanowiska.

Postanowieniem z dnia 20.02.2012r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu sądowni (k. 147 akt).

Postanowieniem z dnia 05.06.2012r. Sąd na podstawie art.174§1pkt 4 kpc zawiesił postępowanie w niniejszej sprawie z uwagi na fakt ogłoszenia upadłości strony powodowej (k.197 akt) a następnie w dniu 20.06.2012r. postępowanie to podjął z udziałem syndyka masy upadłości (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w R. (k.205 akt).

W piśmie procesowym z dnia 24.06.2013r. „(...) Sp.p.” w W. poinformowała o wstąpieniu do sprawy w miejsce dotychczasowej strony powodowej z uwagi na nabycie wierzytelności przysługującej upadłemu w stosunku do pozwanej (k. 283-285).

Po wyrażeniu zgody przez obie strony na wstąpienie w/w spółki do postępowania w miejsce syndyka (k. 332 akt i 330 w zw. z 331akt), Sąd postanowieniem z dnia 29.01.2014r. stwierdził ten fakt oraz zwolnił syndyka od dalszego udziału w sprawie (k.408 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozwana zwróciła się do spółki (...) Sp. z o.o. w R. o dokonanie wyceny stolarki okiennej i drzwiowej, którą miała dostarczyć do budynków Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej, Ośrodka (...) w M..

Do zapytania ofertowego pozwana dołączyła projekt stolarki – będący częścią projektu budowlanego. Zaprojektowana w nim geometria stolarki drzwiowej gwarantowała spełnienie warunków technicznych określonych w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z dnia 15.06.2002r.) w szczególności zachowanie wysokości 2 m w świetle ościeżnicy drzwi.

Pozwana wysyłała także wykonawcy odrębne rysunki wskazujące na potrzebę zachowania w/w wysokości drzwi.

Ponadto w trakcie składania zamówienia pracownicy pozwanej informowali wykonawcę o tym, iż stolarka przeznaczona jest do budynków Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej, Ośrodka (...), dlatego musi spełniać wymagania stawiane budynkom użyteczności publicznej w tym w zakresie minimalnej wysokości otworów drzwiowych w świetle ościeżnicy.

dowód: - wydruk wiadomości e-mail wraz z załączoną dokumentacją

projektową – k. 49-53 akt

- rysunki pozwanej – k. 55-61 akt

- zeznania świadka M. L. – k. 210 akt

- zeznania świadka K. N. – k. 211 akt,

- zeznania pozwanej D. L. – k. 211v-212 akt

- opinia biegłej sądowej z zakresu budownictwa D. D.

M. – k. 334-362 akt

W odpowiedzi na w/w zapytanie wykonawca złożył ofertę zawierającą zwymiarowane rysunki dla każdego wyrobu. Zawarta w nich geometria wszystkich otworów drzwiowych gwarantowała spełnienie wymagań warunków technicznych określonych w w/w rozporządzeniu w szczególności w zakresie wymiarów otworów drzwiowych.

dowody: - oferta (...) Sp. z o.o. – k. 62-67, 130-144 akt,

- opinia biegłej sądowej z zakresu budownictwa D. D.-

M. – k. 334-362 akt

Strony uzgodniły, że wysokość wynagrodzenia pozwanej z tytułu w/w zamówienia wyniesie kwotę 79.099,40 zł. Pozwana na jego poczet uiszcza zaliczkę w kwocie 48.572,53 zł.

okoliczności niesporne

Zamówienie dostarczone zostało pozwanej w dwóch partiach w dniu 05 i 13.07.2011r.

okoliczności niesporne

a nadto

dowód: - notatka służbowa – k. 45 akt

Po jego odbiorze pozwana na bieżąco zgłaszała wykonawcy w formie telefonicznej, iż dostarczona stolarka zawiera wady, w tym nie zachowany został wymiar wykonanych drzwi w świetle ościeżnicy albowiem ich wysokość wynosiła 1,97 m zamiast 2 m.

Stosowne zgłoszenia były kierowane do wykonawcy również w formie mailowej w dniach 07.07.2011r., 09.07.2011r. a nadto w dniu 15.07.2011r., które to zgłoszenie dotyczyło m.in. nieprawidłowego wymiar drzwi wejściowych i zawierało wezwanie wykonawcy do natychmiastowego usunięcia stwierdzonych wad i wyznaczenie daty tego usunięcia.

W rozmowie telefonicznej w dniu 15.07.2011r. pracownica wykonawcy poinformowała pozwaną o niezasadności reklamacji dotyczącej nieprawidłowego wymiaru drzwi.

W dniu 21.07.2011r. pozwana przesłała ponownie reklamację – zgodnie z żądaniem wykonawcy na dostarczonym przez niego druku.

W piśmie z dnia 25 lipca 2011r. pozwana wezwała wykonawcę do natychmiastowego usunięcia wady związanej z niezgodnością wymiarów stolarki drzwiowej z obowiązującymi przepisami.

W e-mailu z dnia 26.07.2011r. pozwana poinformowała wykonawcę, iż z uwagi na nieobecność pracownika serwisu w ustalonym przez strony dniu 25.07.2011r., przystępuje do usunięcia wad i usterek na koszt wykonawcy.

W odpowiedzi na w/w e-mail, wysłanej w tym samym dniu, pracownik wykonawcy ponownie informował ponownie pozwaną o odmowie uwzględnienia reklamacji dotyczącej nieprawidłowych wymiarów drzwi.

W piśmie z dnia 26.07.2011r. pozwana zażądała obniżenia wynagrodzenia należnego wykonawcy o 49.000 zł stanowiącej kwotę, którą wg będzie musiała wydać na usunięcie wad dostarczonej stolarki.

okoliczności niesporne

a nadto

dowody: - wydruki wiadomości e-mail – k. 71-77 akt,

- zdjęcia –k.68-70,81-89, 90-91 akt,

- pismo pozwanej z dnia 25.07.2011r. – k. 99 akt,

- pismo pozwanej z dnia 26.07.2011r. – k. 98 akt,

- zeznania świadka M. L. – k. 210 akt,

- zeznania świadka K. N. – k. 211 akt,

- zeznania świadka J. K. – k. 261-262 akt,

- zeznania pozwanej D. L. – k. 211v-212 akt

Z uwagi na grożące jej kary umowne w razie nie wykonania w terminie umowy dostawy i montażu stolarki do obiektów w M., pozwana zleciła wykonanie prac związanych z dostosowaniem stolarki drzwiowej do wymogów prawa budowlanego podmiotom trzecim.

dowody: - umowa z dnia 31.05.2011r. – k. 115-120 akt

- zeznania świadka H. Ł. – k. 209 akt,

- zeznania świadka A. K. – k. 209v,

- zeznania świadka M. L. – k. 210 akt,

- zeznania świadka G. K. -k. 210v akt,

- zeznania świadka K. N. – k. 211 akt,

- zeznania pozwanej D. L. – k. 211v-212 akt

Koszt usunięcia przez pozwaną niezgodności stolarki dostarczonej przez powoda wyniósł 37.921,74 zł netto.

dowód: -opinia biegłej sądowej z zakresu budownictwa D. D.-

M. – k. 334-362 akt

Za wykonanie stolarki okiennej i drzwiowej do budynków Gminnego Ośrodka Pomocy (...), Ośrodka (...) w (...) Sp. z o.o. wystawiła m.in. faktury vat o nr.:

- (...) na kwotę 30.557,44 zł płatną do dnia 07.07.2011r.,

- (...) na kwotę 29.669,43 zł płatną do dnia 18.07.2011r.

okoliczności niesporne

a nadto

dowód: - faktury vat – k. 17 – 21 akt

W piśmie z dnia 29.08.2011r. pełnomocnik pozwanej dokonał potrącenia kwoty 49.211,24 zł stanowiącej równowartość wad dostarczonej stolarki drzwiowej z wierzytelnością wykonawcy wynikającą z pozostałych do zapłaty należności stwierdzonych fakturami vat nr (...). Wezwał również wykonawcę do zapłaty kwoty 49.211,24 zł.

Analogiczne stanowisko w kwestii potrącenia pełnomocnik pozwanej wyraził po raz kolejny w piśmie z dnia 21.09.2011r.

dowody: - pismo pełnomocnika pozwanej z dnia 29.08.2011r. – 121-

122 akt

- pismo pełnomocnika pozwanej z dnia 21.09.2011r. –123-

124 akt

Z tytułu wykonania stolarki do innych obiektów aniżeli w/w, (...) Sp. z o.o. wystawiła fakturę vat nr (...) na kwotę 1.022,53 zł, którą pozwana zapłaciła w całości.

dowody: - faktury vat – k. 22 akt

- potwierdzenie przelewu – k. 44 akt

(...) Sp. z o.o. wzywała pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, jednak bezskutecznie.

okoliczności niesporne

a nadto

dowód: - wezwanie do zapłaty z dnia 8.12.2011r.- k.23-27 akt

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że zaistniała w trakcie procesu zmiana strony powodowej polegająca na wstąpieniu do sprawy „(...) Sp.p.” w W. nastąpiła na skutek zbycia przez syndyka wierzytelności objętej sporem już po wytoczeniu powództwa i znajdowała uzasadnienie w treści art.192 pkt 3 kpc. Obie strony wyraziły na nią zgodę (por. wyrok SN z 19.10.2005r., VCKN 708/04, Lex nr 187102).

Zgodnie z treścią art. 627 kc przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy niesporny był zarówno fakt zawarcia przez strony umowy, na mocy której pierwotny powód – (...) Sp. z o.o. w R. zobowiązał się do wykonania na rzecz pozwanej stolarki okiennej i drzwiowej, jak i fakt jej dostarczenia pozwanej spornej stolarki.

Pozwana podnosiła przy tym, iż należności wynikające z faktur vat o nr.: (...) na kwotę 30.557,44 zł (z której dochodzona była jedynie kwota 857,44 zł) i nr (...) na kwotę 29.669,43 zł obejmowały wynagrodzenie wykonawcy za wykonanie stolarki okiennej i drzwiowej do obiektów Gminnego Ośrodka Pomocy (...), Ośrodka (...) w M. na podstawie zamówienia z dnia 9.05.2011r., zaś należność wynikająca z faktury nr (...) w wysokości 1.022,53 zł dotyczyła wynagrodzenia z tytułu wykonania stolarki okiennej na podstawie innego – nie sprecyzowanego bliżej - zamówienia. Strona powodowa nie ustosunkowała się do tych twierdzeń, dlatego też Sąd, na podstawie 230 kpc, uznał je za przyznane.

Pozwana w sprzeciwie podniosła dwa zarzuty: dokonania zapłaty kwoty 1.022,53 zł z tytułu należności wynikającej z faktury nr (...) oraz obniżenia wynagrodzenia należnego wykonawcy z tytułu wykonania zamówienia z dnia 9.05.2011r. o kwotę 49.211,24 zł stanowiącą koszt usunięcia wad dostarczonych wyrobów.

Zarzut spełnienia świadczenia w zakresie kwoty 1.022,53 zł zasługiwał na uwzględnienie albowiem został on przez pozwaną wykazany dowodem w postaci potwierdzenia przelewu opiewającego na w/w kwotę. Strona powodowa nie ustosunkowała się przy tym do podnoszonego przez pozwaną faktu zaliczenia w/w kwoty na poczet faktury nr (...), dlatego też sąd na podstawie art. 230 kpc uznał go za przyznany.

Na uwzględnienie zasługiwał również zarzut pozwanej dotyczący obniżenia ceny z uwagi na wady dzieła.

Zgodnie bowiem z treścią art. 637§1 kc jeżeli dzieło ma wady, zamawiający może żądać ich usunięcia, wyznaczając w tym celu przyjmującemu zamówienie odpowiedni termin z zagrożeniem, że po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu nie przyjmie naprawy. Przyjmujący może odmówić naprawy, gdyby wymagała nadmiernych kosztów.

W myśl zaś § 2 art. 637 kc gdy wady usunąć się nie dadzą albo gdy z okoliczności wynika, że przyjmujący zamówienie nie zdoła ich usunąć w czasie odpowiednim, zamawiający może od umowy odstąpić, jeżeli wady są istotne; jeżeli wady nie są istotne, zamawiający może żądać obniżenia wynagrodzenia w odpowiednim stosunku. To samo dotyczy wypadku, gdy przyjmujący zamówienie nie usunął wad w terminie wyznaczonym przez zamawiającego.

W toku niniejszego postępowania pozwana wskazywała na szereg wad dostarczonej stolarki, jednak zarzut obniżenia ceny dotyczył w istocie jedynie jednej z nich, tj. niewłaściwych wymiarów stolarki drzwiowej.

Powódka nie kwestionowała przy tym podnoszonego przez pozwaną faktu, iż wymiar wykonanych drzwi w świetle ościeżnicy wynosił 1,97 m a nie 2 m, a zatem, że nie spełniały one warunków technicznych określonych w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z dnia 15.06.2002r.). Wskazywała jednak, iż drzwi wykonane zostały zgodnie ze złożonym przez powódkę zamówieniem. Ustalenia wymagało zatem, czy podnoszona przez pozwaną okoliczność może być to uznana za wadę dzieła.

W ocenie Sądu była to wada dzieła, co wykazało przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe w postaci dowodu z opinii biegłej a nadto zeznań świadków M. L. oraz K. N..

Z opinii biegłej sądowej z zakresu budownictwa D. M. wynikało bowiem w sposób jednoznaczny, iż wykonana przez powódkę stolarka drzwiowa w zakresie wysokości drzwi nie była zgodna, ani ze złożonym przez pozwaną zamówieniem (w istocie zapytaniem ofertowym), ani też nawet z treścią samej oferty powódki. Biegła przeanalizowała bowiem zarówno rysunki wysłane przez pozwaną do wyceny jak również te, stanowiące ofertę wykonawcy (k. 62-67, 130-144 akt) i wskazała, że zawarta w nich geometria wszystkich otworów drzwiowych gwarantowała spełnienie wymagań warunków technicznych określonych w w/w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury w szczególności w zakresie wymiarów otworów drzwiowych (minimum 2 m w świetle ościeżnicy).

Sąd dał wiarę opinii biegłej albowiem była ona jasna, logiczna i przekonująca a nadto sporządzona została przez osobę posiadającą stosowną wiedzę specjalną. Żadna ze stron nie kwestionowała również wynikających z niej wniosków.

Na brak zgodności zamówienia pozwanej z wykonanym dziełem wskazują również logiczne i korespondujące ze sobą zeznania świadków M. L. oraz K. N., z których wynikało, iż w toku składania zamówienia wykonawca był informowany wielokrotnie o tym, iż zamawiana stolarka przeznaczona jest do budynków użyteczności publicznej a zatem musi spełniać wymagane przez prawo normy.

W ocenie Sądu, przy jednoznacznym sprecyzowaniu takiego wymogu przez klienta (nawet bez podania o jakie konkretnie wymiary chodzi), wykonawca jako profesjonalista trudniący się zawodowo produkcją okien, winien znać wymogi określone w w/w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury i zachować je w wyprodukowanym wyrobie. Jeśli zaś projekt przesłany przez klienta wymogów tych by nie spełniał, wykonawca winien go o tym powiadomić przed przystąpieniem do wykonania dzieła w celu uzyskania jednoznacznego stanowiska klienta co do treści złożonego zamówienia.

Tym samym sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. K. w których wskazał on, iż wykonawca wykonał dzieło, zgodnie z zamówieniem pozwanej.

Dlatego też Sąd uznał, iż dostarczone przez wykonawcę dzieło było wadliwe.

Nie ulega również wątpliwości, iż wada wykonanego dzieła była wadą istotną. Jak wynikało bowiem z opinii biegłej, wyroby nie spełniające wymagań normatywnych nie mogły być użytkowane zgodnie ze swoim przeznaczeniem i wymagały wymiany pełnego elementu, tj. skrzydła drzwiowego z ościeżnicą.

W ocenie Sądu pozwanej przysługiwało w związku z tym roszczenie o obniżenie wynagrodzenia. Wprawdzie roszczenie takie zostało przewidziane wprost w treści art. 637§ 2 kc jedynie dla sytuacji, w której wady są nieistotne. Zgodnie jednak z poglądami wyrażonymi w doktrynie i judykaturze „gradacja uprawnień oparta na rozróżnieniu wad istotnych i nieistotnych wyklucza jedynie możliwość odstąpienia od umowy, jeżeli wada nie jest istotna. Argument a maiori ad minus przesądza, że skoro zamawiający może od umowy odstąpić, to tym bardziej może żądać mniej - obniżenia wynagrodzenia. Zgłoszenie żądania obniżenia wynagrodzenia jest wówczas równoznaczne z utratą prawa

do odstąpienia od umowy” (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2012 r., II CSK 183/12, Lex nr 1288629).

Wskazane roszczenie pozwana sformułowała już w piśmie z dnia 26.07.2011r. skierowanym do wykonawcy, w który zażądała obniżenia wynagrodzenia należnego wykonawcy o 49.000 zł stanowiącej kwotę, którą wg będzie musiała wydać na usunięcie wad dostarczonej stolarki.

W ocenie Sądu nie był przy tym zasadny podnoszony przez stronę powodową zarzut dotyczący utraty roszczeń wynikających z rękojmi z uwagi na nie wyznaczenie wykonawcy odpowiedniego terminu do usunięcia wady.

Wada dzieła, jak wynikało z opinii biegłej miała charakter usuwalny. W przypadku wad usuwalnych §1 art.637 kc przyznaje zamawiającemu roszczenie o usunięcie wad i nakazuje wyznaczenie przyjmującemu zamówienie odpowiedniego terminu do ich usunięcia z zagrożeniem, że po jego bezskutecznym upływie nie przyjmie naprawy. Zgodnie z poglądami judykatury „konstrukcja art. 637 k.c. nakazuje przyjęcie, że obowiązek wyznaczenia terminu do usunięcia wady obciąża zamawiającego w każdym wypadku, gdy dzieło obarczone jest wadą usuwalną, bowiem bezwzględne pierwszeństwo w hierarchii uprawnień z tytułu rękojmi ma żądanie usunięcia wad. A contrario - obowiązek ten nie powstanie jedynie wówczas, gdy uprawnienie żądania usunięcia wady nie może być z natury rzeczy zrealizowane, a zatem w wypadku wady nieusuwalnej (...) albo w wypadku wady usuwalnej istotnej i nieistotnej, gdy z okoliczności wynika, że przyjmujący nie zdoła jej usunąć w czasie odpowiednim, lub gdy przyjmujący odmówi naprawy. Za takim stanowiskiem przemawia powiązanie obowiązku wyznaczenia terminu z żądaniem usunięcia wady przez przyjmującego, jak również nieracjonalność i sprzeczność z logiką wymogu wyznaczenia terminu do usunięcia wady w sytuacji jej nieusuwalności lub niemożności usunięcia w odpowiednim czasie, albo odmowy usunięcia wady po jej zgłoszeniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2003 r., II CKN 1417/00, niepubl.). **Zrównać nadto należy sytuację, w której przyjmujący zamówienie odmawia naprawy z uwagi na nadmierny jej koszt, z sytuacją, w której odmawia on naprawy, kwestionując istnienie wad (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2012 r., II CSK 183/12, Lex nr 1288629).**

W przedmiotowej sprawie, z dokumentów przedłożonych przez pozwaną w postaci pism i wydruków wiadomości e-mail wynikało, że w piśmie z dnia 25.07.2011r. pozwana wzywała wykonawcę do „natychmiastowego usunięcia wad”, zaś w dniu 26.07.2011r. uzyskała drogą mailową informację o tym, iż reklamacja dotycząca nieprawidłowego wymiaru drzwi uznana została za niezasadną (k.91 akt), przy czym z wiadomości tej wynika, że o negatywnym rozpatrzeniu reklamacji w tym zakresie pracownik pozwanej był już poinformowany w dniu 15.07.2011r. Fakt negatywnego rozpoznania reklamacji pozwanej potwierdził również w swych zeznaniach świadek J. K.. Zeznania świadka E. W. nie wniosły natomiast istotnych informacji do sprawy.

Stanowisko wykonawcy wskazuje więc jednoznacznie, że odmówił on usunięcia wady dzieła związanej z wymiarami drzwi. W związku z powyższym okoliczność, iż pozwana wyznaczyła nieodpowiedni termin do sunięcia tych wad (żaądała ona ich natychmiastowego usunięcia) pozostawała bez jakiegokolwiek znaczenia.

Pozwana domagała się przy tym obniżenia wysokości wynagrodzenia o koszty jakie poniosła w związku z usunięciem wyżej opisanej wady dzieła. W ocenie Sądu takie żądanie jest zasadne. Sąd bowiem w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10.01.2008r., w którym stwierdził on m.in., że „wobec tego, że koszty wykonania zastępczego, do pokrycia, których zobowiązany byłby przyjmujący zamówienie, nie mogą być - bez względu na ich rzeczywistą wysokość - "nadmiernymi kosztami", to zamawiający może, bez żądania upoważnienia przez sąd do usunięcia wad na koszt przyjmującego zamówienie, wady te usunąć i żądać odpowiedniego obniżenia wynagrodzenia. Obniżenie wynagrodzenia "w odpowiednim stosunku" (art. 637 § 2 zdanie pierwsze k.c.) ze względu na wady dzieła, jeżeli wady te nie dadzą się usunąć, w zasadzie oznacza, obniżenie wynagrodzenia o koszt usunięcia wad, jeżeli nie jest on nadmierny”.

Fakt usunięcia wad dzieła przez podmioty trzecie na zlecenie pozwanej potwierdziły zgodne zeznania świadków: H. Ł., A. K., M. L., G. K. i K. N., którym sąd dał wiarę w całości.

Ustalając wysokość kosztów z tym związanych sąd oparł się natomiast na przekonującej opinii biegłej sądowej z zakresu budownictwa D. M., która wyliczyła je na kwotę 37.921,74 zł netto.

Pozwana podnosiła, iż łączne wynagrodzenie wykonawcy z tytułu wykonania spornej stolarki okiennej i drzwiowej wynosiło kwotę 79.099,40 zł, zaś na jego poczet uiszcza już ona zaliczkowo kwotę 48.572,53 zł. Strona powodowa nie ustosunkowała się do tych twierdzeń, dlatego też Sąd, na podstawie 230 kpc, uznał je za przyznane.

Powyższe skutkowało uznaniem, iż po obniżeniu wynagrodzenia o kwotę ustaloną przez biegłą (nawet w wysokości netto) pozwana nie była już zobowiązana do zapłaty na rzecz strony powodowej jakiegokolwiek kwoty z tytułu zapłaty za wykonane dzieło (79.099,40 zł - 48.572,53 zł - 37.921,74 zł).

Sąd uznał, przy tym, iż skoro koszt usunięcia wad dzieła wyniósł 37.921,74 zł netto a więc stanowił on 47% umówionego wynagrodzenia, to koszt ten nie może być uznany za nadmierny w rozumieniu art. 637§1 kc.

Należy przy tym podkreślić, że uprawnienie do żądania obniżenia wynagrodzenia, z którego skorzystała pozwana, nie jest wierzytelnością, która mogłaby być przedstawiona do potrącenia na podstawie art. 498 § 1 k.c. Do potrącenia z wierzytelnością strony powodowej mogła być przedstawiona wierzytelność pozwanej z tytułu naprawienia szkody obejmującej koszt wykonania zastępczego. Jeżeli roboty budowlane zostały wykonane wadliwie, inwestor może bowiem bądź realizować uprawnienia wynikające z rękojmi (art. 637 w związku z art. 656 k.c.), bądź też roszczenia odszkodowawcze na zasadach ogólnych (art. 471 k.c.).

Ponieważ jednak roszczenie odszkodowawcze pozwanej zostało zgłoszone w sprzeczności na wypadek nie uwzględnienia żądania obniżenia ceny, rozważanie przez sąd zasadności tego roszczenia i skuteczności dokonanego przez pozwaną potrącenia stało się zbędne.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98§1 i 3 kpc. Na koszty poniesione przez pozwaną składała się: kwota 1.017,17 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na biegłego (różnica pomiędzy zaliczką wpłaconą a wykorzystaną w wysokości 482,83 zł zostanie pozwanej zwrócona), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 zł ustalone na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., nr 163, poz.1348 ze zm.).